

Hava Pinhas-Cohen *És felkele Ábrahám*

És felkele Ábrahám,
de nem tudta, hogy Jeruzsálem hegyei között jár.
A nap még csak Moáb hegyeit érinti,
a sziklákat arany vörösre festve,
és a hideg szél, az ősz szelei közül az első,
csontig hatol és borzongat.

A földbe, melyet a sziklák őriznek,
nárciszt és anemonét ültettem,
meg téli zöldséget, levesnek valót.
Nem úgy, mint az apám, én nem plántáltam gyümölcsfát,
se fenyőt, se gránátalmát, se narancsot,
se olajfát, hanem lassan és óvatosan,
csak azt, amely mihamarább visszahozza
a szerelmet.

Niszán és az üresen maradt hely

Ültem és énekeltünk, tízen és én,
de a hely szemben üres volt.
Beszélgettünk, énekeltünk, ettünk,
és az a hely üres volt.
Az üres hely mellé ültem,
vagy vele szemben,
néha a balján,
néha a jobbján,
de a széken nem ült senki.

Kiáltozva, zajongva próbáltuk
az ürességet betölteni
a ha-ha-hangunkkal,
megleptük bárány áldozattal,
hogyan az emlék
közte és köztünk a lant húrjává váljon.
De a széken nem ült senki.

Áldást mondtunk és menni készültünk,
és a szék utánunk szegődött.
Amint leszállt az éj, falábak
kopogtattak a ház ajtaján:
„nyisd ki, nyisd ki, nyisd,
úgy, amikor még ültek rajtam”, kért és kopogott,
az üres ágyamba bújt,
és négy lábával átölelt.

Hava Pinhas-Cohen

Könyörgés

Mikor csecsemő van a kezemben
kinek embertej szövö életét,
éjszakák dobbannak, lüktető hangok,
vonatok –

E földön, valahol egy állomáson,
mezítláb és erőtlen kézzel
kitárom két karomat,
mint a kos szarvai a bokor sűrűjéből.
Föld súg az égnek:
halljad, könyörületed sátra
legyen olyan, mint a szőlő és füge árnyéka,
könyörgök, ne tégy engem próbára.

Itt a fa, a rőzse, a tűz szaga,
és a füst. Anyákkal nem illik bújócskát
játszani –

Erőtlen kezem eltakarja a szememet,
hangom elvész a hang sebesség felett
a kiáltásban.

Pietà

Volt, amikor a térdén tartott,
a térde volt a házam,
az asztal,
az oltár,
térde kicsinyeknek való hely,
mit látok a válla mögött,
mit látott ő az én vállam felett –
elfelejtem azt a percet,

de behunyom a szememet
hogy lássam saját magamat, amint őt
hordozom,
csüngő karja az oldalamon,
anyám a szemembe néz,
én is a szemeibe nézek.
Így szól „jól takarózz be éjszaka”,
én meg: „csak folytasd tovább, tovább”.

Teste az ölemben fonnyad,
csontjaiból elszökik a kalcium,

felé nyúlok, hogy magasra
emeljem.

HÉBERBŐL FORDÍTOTTA: URI ASAF